

Thầy Hoàng Huyền Gia Long đi Thăm San Francisco

Ngày 5 tháng hai Tây, thầy Huyền nhớ bạn ở San Jose bèn cùng một anh bạn thân khác của tôi đi chơi một mình, thầy để cô ở nhà, cho được 'độc lập tự do'. Nói tới mỹ từ "độc lập tự do" thầy thường kể lại rằng những ngày còn ở lại Miền Nam Việt Nam, sau khi bọn Cộng nô tràn vào, mỗi nhà đều phải treo ngay tại phòng trước một tấm hình Hồ Chí Minh với hàng chữ bên dưới "Không gì quý hơn độc lập tự do". Và thầy nói:

- Không hiểu sao có bao nhiêu bức hình "bác" tươi cười chúng nó không dùng, chúng nó lại chọn một tấm hình trông ông Hồ Chí Minh vẻ mặt dữ dằn, đôi mắt

quắc lên, trông đáng sợ. Như thế ông ta đe mình rằng phải biết điều chứ nếu không thì sẽ mất độc lập tự do!

Thầy kể có những lần thầy được cô cho "độc lập tự do" nhiều tháng trời, thầy bèn về Việt Nam đi lang bang chơi với nhóm bạn cũ, nghe thầy nói bên bên bi giờ dân chơi đi nhảy ngày ba keo, sang kêu là nhảy "dưỡng sinh", trưa kêu là nhảy "giao lưu" và chiều tối kêu là nhảy "bắt bở", làm kẻ này thấy mà sốt sa trong lòng.

- Tớ mà đi nhảy thì tớ chỉ thích nhảy vào buổi chiều tối thôi!
- Sao vậy cậu?
- Ở cái ông này mới ngớ ngẩn! Ở tuổi mình còn đi nhảy dưỡng sinh và giao lưu làm gì nữa? Sao cậu chậm hiểu thế? Chắc tại lâu chưa "ôm em" phải không?

Thầy nói làm tôi cứ đờ người ra! Thầy còn nói dân chơi đóng giày nhảy có 20 tỉ, da mềm như da rắn, cái thì để da để quay toupie cho ngon lành, tha hồ mà "bebop", cái thì nửa da nửa cao su để đưa em đi xa. lướt trên sàn nhảy mà không bị trơn trượt, khỏi sợ té gãy xương, tha hồ mà valse hay tango. Nghe thầy nói biết ngay thầy cũng là một dân nhảy có hạng. Dân hèn này nghe thầy nói mà chỉ thêm "xi low", chắc bạn đọc hiểu tại sao?

Lúc mới đầu, thầy và người bạn tính đi xe đồ Hoàng lên San Jose. Nghe tin này tôi nói thầy cứ bay thẳng đến SFO, tôi sẽ ra đón thầy về ở chơi một buổi tối rồi ngày hôm sau đưa thầy đi San Jose tìm người bạn mà thầy đã từ năm sáu năm không gặp lại. Thầy nghe bùi tai thầy ô kê, thế là sau 32 năm không gặp nhau, tôi đã có cái duyên được hội ngộ với thầy.

Tôi ra đón thầy và anh bạn thân của tôi lúc 12:30. Chuyến Jetblue đi từ Long Beach sẽ tới bên phi trường quốc tế ở một cửa ra vào riêng biệt trên lầu. Chuyến Jetblue nào cũng đi trễ, tôi biết thế, nhưng vẫn cứ phải đến đúng giờ sợ thầy đến không thấy tôi lại đi lạc vào động tiên nào đó thì "nằm thao". Vì thế mà tôi đã bồn chồn đứng ngồi không yên suốt hơn một tiếng đồng hồ.

32 năm đã trôi qua từ những lần tôi và thầy gặp nhau ở Cát Lái. Cho nên vừa thấy tôi thầy đã kể lại chuyện khi đó tôi chạy chiếc vélosorex cà rịch cà tàng để chạy từ Sài Gòn tới Cát Lái, chiếc xe tôi đã phải chế cách chạy bằng dầu lửa thay vì chạy xăng. Thầy Huyền lúc nào cũng nhiều tình cảm, khi nhớ về dĩ vãng xa xưa, thầy thấy một hình bóng đẹp như mơ trong đó có chiếc xe Vélosorex. Thầy nói:

- Nhìn ông đi chiếc Vélosorex thật không giống ai. Chiếc Vélosorex đen làm ra là để cho những em gái đẹp như tiên, bận áo dài trắng, đi trong cơn gió, tóc và vạt áo dài bay lơ lửng về phía sau. Hình ảnh đó sao đẹp lạ lùng, thơ mộng làm sao đâu.

Thầy lim dim đôi mắt, nhớ về thuở xa xưa, nhớ đến hình ảnh em nữ sinh của thầy ghé chân cài vạtáo lên Portebaggage trước khi để cái bàn tọa lên yên xe đạp đẹp bao nhiêu, thấy nghĩ nếu là chiếc Velosolex thì còn tuyệt vời tới đâu nữa.

- Nữ nào cậu dám ngồi lên chiếc Velosolex đi từ Sài Gòn lên Cát Lái? Cậu phá hỏng cái hình ảnh đẹp muôn thuở của tôi đấy, cậu biết không? Bao sao tôi không nói?

Không biết khi đó tâm trí thầy bị hình bóng nào tri phôi mà trông thấy cứ như ngây như dại đi một lúc khá lâu. Một bóng hồng, một người yêu, một người tình? Tôi không nhớ hồi để thấy mơ mộng, cho tâm hồn thầy bay trở về với dĩ vãng đẹp hơn bao giờ. Ôi dĩ vãng nay còn đâu?

Tôi ngồi ghé chờ thấy Huyền và anh bạn mà nhớ lại những ngày tháng khốn nạn của cả ba đứa, vào những năm 1977, 1978 khi chúng tôi đi Cát Lái tìm đường vượt biển trốn đi. Sau đó khi vừa gặp lại, thầy đã nhắc ngay tới vụ đó:

- Tôi nhớ khi đó ông ngồi nhậu với bọn cán bộ VC ngon lành!
- Đâu phải mình tôi? Cả hai ông nữa chứ, sao lại nói mình tôi?

Những ngày đó thầy Hoàng Huyền cũng chẳng biết nhậu là gì. Thầy chỉ uống soda chanh (hay thứ nước ngọt nào khác?) và phá môi. Tôi cười nói:

- Vậy mà trong mấy bài ông viết, tôi thấy ông kể chuyện ông uống cognac!

Thầy bèn cười xòa. Sau này trở về Nam Cali rồi, thầy viết email khuyên tôi bớt uống và phải nghĩ tới những người thân sống bên mình, thầy sợ tôi chết bỏ vợ con lại cho ai?

Cuối cùng thì thầy Hoàng Huyền, người thầy nổi tiếng ở Gia Long, cũng đã chậm chạp bước ra và tôi thấy giáng thầy vẫn như xưa, chỉ có khác là thầy bự con ra. Thầy bận một chiếc windbreaker rộng thùng thình và đầu đội một chiếc nón nylon trắng trong django không thể tả được, mắt thì đeo kiếng dâm, ôi trông thầy Hoàng Huyền vẫn ngon lành như bao giờ, mặc dù thầy đã gần bảy bó. Thầy vừa thấy tôi là trách:

- Lạnh gì đâu mà ông dọa chúng tôi, làm chúng tôi mặc như thế này!

Bữa đó San Francisco nắng ấm, chả bù với mấy hôm trước, trời lạnh căm căm và lại còn mưa bão nữa. Thấy thầy Huyền từ dưới nam Cali lên đây chơi, ông trời đã niềm nở tiếp đón bằng một bầu trời xanh ngắt và những ánh nắng mặt trời tuyệt diệu. Để tranh thủ thời gian ít ỏi, tôi đưa hai người bạn đi ăn trưa rồi đi chơi ngay trưa hôm đó. Chúng tôi đến thăm khu Exploratorium, tôi để thầy đi lòng vòng quanh hồ xem đàn vịt bơi bên những con Thiên Nga trắng như tuyết. Tôi chụp cho thầy tấm hình kỷ niệm. Thầy hỏi đi hỏi lại nơi này tên là gì. Tôi nói tên Exploratorium, thầy nhắc lại

hai bà lần như muốn ghi nhớ nơi đây, chắc để mai một đứa cô tới chụp hình. Tôi nói đùa với thầy:

- Thầy có em học sinh Gia Long nào thầy muốn đưa đến xem nơi đây mà cứ hỏi tên tới lui vậy?

Thầy chỉ cười trông thật đẹp trai! Chẳng thế mà học trò cũ của thầy vẫn bu quanh thầy hỏi han sức khỏe và hug thầy ra rít. Thầy khoe thầy dạy 17 năm ở trường nữ trung học nổi tiếng nhất Saigon khi xưa làm cho tôi buồn một phút. Lý do là vì trong khi học trò của thầy bận áo dài màu tím trông thơ mộng thật thơ mộng thì học trò của tôi bận quần áo xanh dương tay cầm kim mỏ lét nổi tiếng là ba búa cũng nhất Saigon.

Tối hôm đó đi ăn cơm với gia đình tôi, Thầy Huyền không chịu ăn, thầy nói thầy phải diet cho xuống cân, tôi hỏi thầy muốn giữ eo để làm gì, thầy chỉ cười. Khi tôi tiếp thầy thức ăn, thầy nói đều:

- Sao ông giống bà vợ tôi quá vậy?

Khi thầy cứ không chịu ăn thêm tôi bảo:

- Ông vừa ăn mà đã muốn thôi.

Thầy liền kể cho tôi nghe có một lần thầy ngồi bên em học trò cũ, em cứ tiếp thầy đồ ăn. Khi thầy nói “thôi” thì em bèn nói, “em có lấy thầy bao giờ đâu mà thầy bảo thôi?” Tôi cười nói với thầy:

- Sao ông không nói với em đó rằng giá em lấy ông thì không những ông không bảo thôi mà lại còn đòi “nửa”?

Thầy bèn nói rằng thời oanh liệt nay còn đâu, những ngày thầy thấy các em phới phới tuổi thanh xuân, bao nhiêu em đẹp như mộng, thơm hơn múi mít tổ nữ, giờ này chỉ còn lại những hình ảnh của một thời đã qua. Thầy làm tôi nhớ đến tựa đề một phim xi ca la ma tên là “le temps d’aimer et le temps de mourir” Tôi chẳng còn nhớ câu truyện trong đó là gì, tôi chỉ biết đó là một câu chuyện tình thật đẹp, một câu chuyện tình chỉ có trong giấc mơ. Bi giờ thì tôi chỉ còn hiểu “một thời để yêu, một thời để chết” như là tất cả đã là quá vãng, đã phi ní tú, đã không còn tí mảnh nhỏ (tựa như mảnh bikini) nào nữa!

Sáng hôm sau, vừa ăn bữa điểm tâm, thầy vừa lo ra. Thầy sợ đi San Jose trễ, lỡ ông bạn của thầy đi đâu chơi thì thầy coi như chuyến chu du bắc tiến của thầy công cốc, thầy dọa nếu không gặp được người bạn thì thầy sẽ lên xe đò Hoàng trở về nhà với cô. Mà cái sợ vô duyên của thầy nó xảy ra thật. Thấy không có số nhà cũng như không biết đường tên là gì. Thầy nói:

- Ông cứ đưa tôi đến bến xe đò Hoàng là tôi biết đường đi vì nhà anh ta ngay gần đó!

Thầy làm tôi đinh ninh rằng đưa thầy đến bến xe thì thầy sẽ đi bộ tới nhà bạn thầy. Không dè đi xe hơi cũng cả 15 phút mới tới cái nơi mà thấy lơ mơ hiểu rằng đó là khu nhà bạn thầy. Rồi thầy vận dụng trí nhớ tuyệt hảo của thầy, chỉ đường cho tôi lái xe. Thầy nói:

- Gần đây có một cái park! Nhà anh ta gần một cái park!

Tôi chạy trên con lộ chẳng thấy park nào. Xe đang phom phom chạy, thầy thấy tên con đường quen quen, nói quay lại, tôi làm U turn, thầy bảo quẹo vào con đường ngang, tôi quẹo vào con đường ngang đi lòng vòng chẳng thấy park đâu, chỉ thấy một nhà thờ! Thế rồi cứ đi loanh quanh một lúc thì quả nhiên đến một con đường một bên là một cái park còn đối diện là một dãy nhà. Tôi hỏi thầy có biết nhà nào không, thầy bảo không nhớ lắm nhưng nếu kiếm một lúc thì sẽ ra!

Thầy đi bộ, cứ vài nhà thầy lại vào bấm chuông hỏi nhưng vẫn không phải. Bấm mãi thì rồi cũng đến một căn nhà hai tầng lầu! Thầy nhận ra liền là đúng căn nhà đó, căn nhà của người bạn thầy đang tìm kiếm. Thấy phấn khởi hẳn lên, hăng hái vào gõ cửa. Một ông Mỹ đen ra mở cửa, thầy hỏi thăm thì ông ta nói ông ta đã ở đó từ năm năm nay, không biết tên người bạn của thầy, và cũng không biết người đó là ai. Ông Mỹ đen làm thầy tiu ngủ trở ra xe đòi về ... nhà người cháu ngủ một đêm. Tôi nói thôi thầy về San Francisco, nhưng thầy đòi ở lại San Jose để đi bụi đời. Tôi nghe nói San Jose là nơi có nhiều cựu học sinh Gia long, hỏi thầy có đúng không, thấy bảo năm 2011, đại hội Gia Long thế giới sẽ được tổ chức nơi đây. Như vậy ít ra tôi chắc chắn năm tới sẽ gặp lại thầy, không chờ 32 năm như lần này nữa.

Ngày hôm sau tôi trở xuống San Jose đón thầy và anh bạn. Về đến San Francisco, chúng tôi đi đến thăm chiếc cầu Golden Gate, một chiếc cầu nổi tiếng thế giới mà ai cũng thích tới xem vì nơi đây có biển xanh, mây trời bao la, gió thổi lồng lộng. Bữa đó trời lại đẹp, có nắng ấm nên du khách đông đảo.

- Bất cứ người nào ở Việt Nam du lịch sang Mỹ cũng phải tới đây chụp hình cạnh chiếc “Cầu Vàng” đó mấy ông ạ. Thiếu tấm hình này là không thể bảo rằng mình đã tới Mỹ được đâu! Chiếc “Cầu Vàng” này tượng trưng cho nước Mỹ đó!

Nghe tiếng “Cầu Vàng” mà tôi thấy khó chịu và buồn nôn. Không hiểu sao Văn hoá Xã Hội Chủ Nghĩa vốn tự coi là “đỉnh cao của

trí tuệ loài người” mà cứ để ra những danh từ ghê tởm như thế. Nghe sao hạ cấp không thể tả được.

Tôi chụp cho thầy Huyền mấy tấm hình kỷ niệm thật đẹp để thầy đem về khoe với cô hay với những em học sinh cũ của thầy. Thấy đứng tựa vào chiếc lan can lừng đâu ra cả một vùng vịnh, sau lưng thầy xừng xững là cây cầu sơn màu đỏ nổi bật trên một bầu trời xanh ngắt. Trông thầy đồ xộ thân hình to lớn làm cho chiếc “cầu vàng” của thầy trông nhỏ xíu, thầy đem tấm hình này về Việt Nam người ta sẽ bảo thầy ghép phim chứ không phải là ảnh thật. Xa xa phía dưới những du khách đứng thành một nhóm trông cũng nhỏ xíu. Vì muốn chụp rõ dung nhan thầy Huyền nên tôi đã đứng gần quá nên tấm hình mới ra nông nổi này. Nhưng dù sao thì trông thầy cũng phương phi, nét mặt cứng rắn trông tựa một anh cao bồi Texas “già” với nửa nụ cười ngạo đời. Sau đó thầy còn lang thang đi trên cây cầu, thầy nói:

- Đã đi tới tận đây thì mình cũng leo lên cầu một tí cho biết.

Chúng tôi lững thững trở về xe sau chừng 45 phút ở nơi đây và tôi lái đưa thầy và anh bạn tôi đi qua bên kia cầu tới thăm khu Sausalito nhưng không may lại đúng vào chiều chủ nhật nhiều cửa tiệm đã đóng cửa sớm và những du khách cũng đã rút đi gần hết. Chúng tôi chỉ đi lang thang một lúc xem qua loa cái nơi trông tựa như một ngôi làng du lịch bên Âu Châu với những cửa tiệm nhỏ đẹp mắt.

Thầy Huyền có vẻ thích nơi này, thầy lại hỏi tên để mai một có đến San Francisco thì ghé trở lại.

Ngày hôm sau, thứ hai tôi đưa hai người đi thăm phố xá San Francisco. Tôi lái xe đưa thầy Huyền và anh bạn chí thân của hai đứa lên đỉnh gió hú (wuthering heights) của thành phố, còn được gọi là Twin Peaks. Nơi đây hai thầy tha hồ ngắm cảnh trời mây, xung quanh trước mắt là cả thành phố Cựu kim Sơn trải dài từ vịnh bên trái đến vịnh bên phải. Thầy Huyền chụp tấm hình kỷ niệm này, mà không thấy hỏi tên nơi đây là gì? Chắc

người thầy tính dẫn đi chơi thành phố này bị vertigo (nhớ phim Vertigo của Alfred Hitchcock không bạn đọc?) Còn thầy thì đứng ngon lành dựa vào lan can lấy bộ điệu của anh django già (giống Clint Eastwood trong những phim mới đây)

Xong xuôi, chúng tôi đi tới khu Castro thăm những anh chị đồng tình luyến ái, nhưng không có duyên nên bữa đó là trưa thứ hai, các anh chị này hoặc đang đi kiếm cơm hoặc còn đang ngủ. Phải chờ đến chiều tối họ mới ra đường nắm tay nhau dung dăng dung dẻ. Chúng tôi đành đi dọc đường Market xuống khu

Embarcadero cho thầy Huyền GL đi hóng gió biển và uống ...

cà phê. Thầy đi trên cầu tàu, thầy ngắm những con tàu ferry, có con tàu trông là lạ, thầy nói nó đi nhanh lắm vì nó lướt trên mặt

nước. Tiếc thay không có Cô đi theo để thầy đưa cô đi du dương! Rồi tôi thấy thầy buồn một phút, bèn đưa máy hình lên bảo thầy cười cho tôi chụp một tấm hình kỷ niệm. Tấm hình đó đây nè. Trông thầy cầm cốc cà phê cũng ngon lành như anh

cao bồi Texas cầm ly whisky chuẩn bị đưa lên miệng nốc một phát! (Con tàu thầy tính đưa Cô đi chơi không phải là con tàu thấy phía đằng sau thầy trong bức hình đầu đấy nhé.)

Đến đây là hết chuyến đi chơi của thầy huyền GL ở cái thành phố nổi tiếng có chiếc “Cầu Vàng” này. Chiều hôm đó tôi đưa tiễn thầy và anh bạn tôi ra phi trường. Chỉ một tiếng sau đó là thầy đã lại “trong vòng tay ấm” của ai đó mà thấy nhớ nhung suốt hai ba đêm nay!

Đúng không Thầy Huyền Gia long? Hì hì!

Hdtxđ

Tháng hai năm 2010.